

Opravična št.:

Up-293/16

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2019:Up.293.16

Akt:

Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Kopru št. II Kp 20254/2015 z dne 11. 2. 2016

Izrek:

Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Kopru št. II Kp 20254/2015 z dne 11. 2. 2016 se zavrne.

Evidenčni stavek:

Ocena sodišča (ki tvori eno od dveh nosilnih stališč za zavrnitev pritožbe zoper izpodbijani akt), da je pritožnik zamudil rok za vložitev obtožnega predloga, temelji na izhodišču, ki je v nasprotju s podatki v spisu, saj obtožni predlog, zavržen z izpodbijanim sklepom, sploh ni temeljil na kazenski ovadbi, zavrženi s sklepom z dne 3. 8. 2009. Sodišče je s tem kršilo prepoved sodniške samovolje (22. člen Ustave). Če pritožnik izkaže protiustavnost le enega od dveh stališč, na katerih temelji izpodbijana sodna odločba, ne pa obeh, Ustavno sodišče njegovo pritožbo zavrne.

Geslo:

1.5.51.2.6 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Zavrnitev ustavne pritožbe.

3.22 - Splošna načela - Prepoved arbitrarnosti.

5.3.13.17 - Temeljne pravice - Državlanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja „(19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31)“ - Obrazložitev.

Pravna podlaga:

Člen 59.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

⌘

Dokument v PDF obliki:

 [Up-293-16.pdf](#)

Polno besedilo:

Up-293/16-32

12. 9. 2019

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Josipa Belušića, Koper, na seji 12. septembra 2019

odločilo:

Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Kopru št. II Kp 20254/2015 z dne 11. 2. 2016 se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Sodišče prve stopnje je zavrglo obtožni predlog pritožnika z dne 1. 6. 2015 (oškodovanec kot tožilec), vložen zoper okrožnega državnega tožilca z Okrožnega državnega tožilstva v Kopru, ki naj bi s sklepom z dne 3. 8. 2009 neutemeljeno zavrgel kazensko ovadbo pritožnika zoper komandirja Policijske postaje Koper (v nadaljevanju – obdolženi državni tožilec). Zoper sklep je pritožnik vložil pritožbo, ki jo je Višje sodišče v Kopru zavrnilo.

2. Pritožnik uveljavlja kršitve 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – EKČP) ter 14., 22., 23. in 31. člena Ustave. Kršitev prepovedi sodniške samovolje iz 22. člena Ustave utemeljuje med drugim z navedbami, da je Višje sodišče svojo odločitev utemeljilo na lažnem dejstvu, saj naj bi zapisalo, da je pritožnik zamudil osemdnevni rok za vložitev obtožnega predloga po zavrženju kazenske ovadbe iz drugega odstavka 60. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 66/17 – v nadaljevanju ZKP), ker naj bi se v obtožnem predlogu sam skliceval na sklep o zavrženju kazenske ovadbe z dne 3. 8. 2009. Pritožnik zatrjuje, da se je na ta sklep sicer res skliceval, a da ovadba, ki je bila s tem sklepom zavržena, sploh ni povezana z obtožnim predlogom, ki je bil zavržen z izpodbijanim sklepom.

3. Ustavno sodišče je s sklepom senata št. Up-293/16 z dne 20. 3. 2019 ustavno pritožbo sprejelo v obravnavo. V skladu s prvim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) je o sprejemu ustavne pritožbe obvestilo pritožnika in Višje sodišče v Kopru.

4. Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi vpogledalo v spis Okrajnega sodišča v Postojni št. I K 20254/2015.

B.

5. Po ustaljeni ustavnosodni presoji iz pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave izhaja tudi zahteva po prepovedi sodniške samovolje. To ustavno procesno jamstvo je po ustaljeni ustavnosodni presoji kršeno, kadar je sodna odločba že na prvi pogled očitno napačna oziroma kadar ni oprta na razumne pravne razloge, zaradi česar je utemeljeno sklepanje, da sodišče ni odločalo na podlagi zakona, temveč na podlagi kriterijev, ki pri sojenju ne bi smeli priti v poštev, ali kadar so argumenti sodišča že na prvi pogled tako nerazumni, da po nobeni od mogočih razlag zakona ne pridejo v poštev in je zato odločitev sodišča očitno napačna. Iz ustavnosodne presoje sledi, da je odločitev sodišča v nasprotju s podatki, ki so v spisu, očitno napačna, kar utemelji samovoljnost odločitve.^[1]

6. Iz sklepa prvostopenjskega sodišča izhaja, da je sodišče v okviru predhodnega preizkusa obtožnega predloga ocenilo, da sta podana razloga, ki izključujeta kazenski pregon. Prvi je ta, da je pritožnik v zvezi s svojo kazensko ovadbo z dne 15. 5. 2012 najkasneje 14. 9. 2012 prejel obvestilo, da je državni tožilec odstopil od pregona oziroma da ga ne bo začel; da ima po prejetem obvestilu iz prvega odstavka 60. člena ZKP oškodovanec po drugem odstavku 60. člena ZKP pravico začeti ali nadaljevati kazenski pregon v osmih dneh po prejemu obvestila; in da je pritožnik ta rok bistveno prekoračil, saj je obtožni predlog vložil 1. 6. 2015. Drugi razlog je po stališču sodišča prve stopnje ta, da sta Okrajni sodišči v Novi Gorici in Kopru "zavrgli obtožni predlog [pritožnika] na podlagi identične kazenske ovadbe z dne 15. 5. 2012 in 26. 6. 2013 zoper istega osumljenca in zaradi očitka istovrstnih kaznivih dejanj", kar pomeni, da je kazenski pregon izključen, saj "nihče ne sme biti preganjan zaradi kaznivih dejanj, zaradi katerih je bil kazenski postopek že pravnomočno ustavljen".

7. Sodišče prve stopnje je torej ocenilo, da ugotovljeni okoliščini (prekoračen osemdnevni rok iz drugega odstavka 60. člena ZKP, že pravnomočno ustavljen kazenski postopek) pomenita razlog za ustavitev postopka iz 3. točke prvega odstavka 277. člena ZKP (okoliščine, ki izključujejo pregon), zato je po opravljenem predhodnem preizkusu obtožnega predloga na podlagi prvega odstavka 437. člena ZKP obtožni predlog z dne 1. 6. 2015 zavrglo.

8. Višje sodišče je med drugim zapisalo, da mora oškodovanec kot tožilec zahtevo po nadaljevanju pregona izraziti pravočasno, v zakonsko določenem roku po tem, ko izve, da državni tožilec ne bo ukrepal, z izjemama po četrtem odstavku 60. člena in 433. členu ZKP. Pojasnilo je, da sme v prvem primeru oškodovanec, ki ni obveščen, da tožilec ni začel pregona, dati svojo izjavo za nadaljevanje postopka v treh mesecih od dneva zavrženja ovadbe, v drugem primeru pa sme oškodovanec začeti pregon z vložitvijo obtožnega predloga, če državni tožilec v enem mesecu po prejemu ovadbe ne vloži obtožnega predloga in tudi ne obvesti oškodovanca o zavrženju ovadbe ali odlogu kazenskega pregona. Presodilo je, da "navedena izjema v konkretni zadevi ni podana, saj se oškodovanec v obtožnem predlogu izrecno sklicuje na sklep o zavrženju kazenske ovadbe z dne 3. 8. 2009, pri čemer je iz dopisa Okrožnega državnega tožilstva v Kopru z dne 22. 11. 2015 razvidno, da je [...] kazensko ovadbo ponovno vložil 22. 5. 2012, vendar pa tožilstvo o njej ni odločalo, o čemer je bil [...] obveščen najkasneje 14. 9. 2012. Zanesljivo je torej, da je pritožnik zamudil osemdnevni rok tako z izdajo sklepa o zavrženju z dne 3. 8. 2009 kakor tudi trimesečni rok po obvestilu državnega tožilca, prejetega najkasneje 14. 9. 2012, zaradi česar je pri uveljavljanju svojih pravic v svojstvu oškodovanca kot tožilca prekludiran [...]."

9. Pritožbeno sodišče je torej izhajalo s stališča, da je pritožnik kazensko ovadbo, ki je bila podlaga za obtožni predlog z dne 1. 6. 2015, vložil dvakrat, najprej v letu 2009, nato še v letu

2012. Prvič naj bi bila kazenska ovadba zavržena (sklep z dne 3. 8. 2009), drugič naj o njej ne bi bilo odločeno (obvestilo, ki naj bi ga pritožnik prejel do 14. 9. 2012). Na tej podlagi je pritožbeno sodišče ocenilo, da je pritožnik obtožni predlog vložil prepozno (1. 6. 2015), saj naj bi zamudil dva roka za njegovo vložitev: osemdnevnega iz drugega odstavka 60. člena ZKP (po prejemu sklepa o zavrženju iz leta 2009) in trimesečnega iz četrtega odstavka 60. člena ZKP (po prejemu obvestila 14. 9. 2012).

10. Iz sklepa o zavrženju kazenske ovadbe z dne 3. 8. 2009, ki ga je v postopku preizkusa ustavne pritožbe od Okrožnega državnega tožilstva v Kopru pridobilo Ustavno sodišče, je razvidno, da je ta sklep izdal obdolženi državni tožilec. S sklepom je zavrgel kazensko ovadbo z dne 3. 11. 2008, ki jo je pritožnik vložil zoper tretji osebi (komandirja Policijske postaje Koper in pomočnika okrožnega državnega tožilca). To po naravi stvari izključuje možnost, da bi bila kazenska ovadba z dne 3. 11. 2008 (zavržena s sklepom z dne 3. 8. 2009) podlaga za vložitev obtožnega predloga z dne 1. 6. 2015, saj ta obtožni predlog ni bil vložen zoper komandirja policijske postaje ali pomočnika državnega tožilca, temveč je bil vložen zoper obdolženega državnega tožilca, ker je izdal (po pritožnikovih trditvah neutemeljen) sklep z dne 3. 8. 2009 o zavrženju kazenske ovadbe zoper komandirja policijske postaje in pomočnika državnega tožilca. To pomeni, da prvo nosilno stališče pritožbenega sodišča (tj., da je pritožnik zamudil osemdnevni rok za vložitev obtožnega predloga po izdaji sklepa o zavrženju kazenske ovadbe z dne 3. 8. 2009) temelji na dejstvu, ki je v nasprotju s podatki v kazenskem spisu. Kazenska ovadba z dne 3. 11. 2008, ki je bila zavržena s tem sklepom, namreč vsebuje povsem drug konkreten dejanski stan od obtožnega predloga z dne 1. 6. 2015 in se tudi nanaša na drugega storilca, zato rok za vložitev tega obtožnega predloga ne more biti vezan na zavrženje omenjene kazenske ovadbe. Pritožbeno sodišče je s sprejemom navedenega stališča kršilo prepoved sodniške samovolje iz 22. člena Ustave.

11. Po ustaljeni ustavnosodni presoji mora pritožnik v primeru, ko izpodbijana sodna odločba temelji na dveh (ali več) nosilnih stališčih, za uspeh z ustavno pritožbo izkazati protiustavnost obeh (oziroma vseh) stališč.^[2] Pritožnik je uspel izkazati protiustavnost prvega stališča, ki se nanaša na osemdnevni rok iz drugega odstavka 60. člena ZKP. Da bi bilo tudi drugo stališče, tj. stališče o poteku trimesečnega roka iz četrtega odstavka 60. člena ZKP, v neskladju s kakšno človekovo pravico ali temeljno svoboščino, pritožnik ne zatrjuje. Ker torej pritožnik drugega nosilnega stališča ne izpodbija, to po presoji Ustavnega sodišča utemeljuje zavrnitev ustavne pritožbe.

C.

12. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: podpredsednica dr. Etelka Korpič – Horvat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Špelca Mežnar, Marko Šorli in dr. Katja Šugman Stubbs. Odločbo je sprejelo soglasno.

dr. Etelka Korpič – Horvat
Podpredsednica

---

[1] Odločba Ustavnega sodišča št. Up-370/17 z dne 12. 7. 2018, 9. točka obrazložitve.

[2] Odločbe Ustavnega sodišča št. Up-23/09 z dne 17. 2. 2011 (Uradni list RS, št. 21/11), št. Up-2595/08 z dne 23. 9. 2010 (Uradni list RS, št. 86/10) in št. Up-688/05 z dne 7. 6. 2007 (Uradni list RS, št. 55/07, in OdlUS XVI, 89).

⇒

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Josip Belušić, Koper

Datum vloge:

1. 4. 2016

Datum odločitve:

12. 9. 2019

Vrsta odločitve:

odločba

Vrsta rešitve:

zavrnitev

Objava:

Dokument:

US32051